

Οσία Ματρώνα η εν Θεσσαλονίκη

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Οσία Ματρώνα η εν Θεσσαλονίκη (27 Μαρτίου)

Έζησε και έλαμψε στο τέλος του 3^{ου} και αρχές του 4^{ου} αιώνα, στη συμπρωτεύουσα. Ματρώνα, ση-μαίνει δέσποινα, οικοδέσποινα και κυρία. Είναι λατι-νική λέξις. Ήταν υπηρέτρια σε μια Εβραία, της οποίας ο άντρας ήταν αρχιστράτηγος και αρχισυνάγωγος στη Θεσσαλονίκη μας. Συνόδευε την κυρία της στη Συναγωγή, που πήγαινε εκείνη κάθε μέρα. Οι Εβραίοι φροντίζουν την πίστη τους, τη θρησκεία τους, το έθνος τους, κι είναι παράδειγμα προς μίμησιν, ως προς αυτό το σημείο. Κι εκείνη, στη συνέχεια, έτρεχε στη δική της εκκλησία, στην ορθόδοξη. Και κατάφερνε να γυρίζει εγκαίρως. Και έτσι η κυρία της δεν ήξερε τι έκανε στο χρόνο της αναμονής. Δεν μπήκε ποτέ στη Συναγωγή. Δεν τό 'φερνε η καρδιά της.

Πηγή: www.saint.gr/

Κάποια φορά, όμως, άργησε να γυρίσει και η κυ-ρία είχε βγει και φώναζε. «Πού είσαι; Και τί κάνεις; Τέτοια κάνεις κάθε φορά; Πού να τό 'ξερα;» Κι έμαθε πως πήγε στην εκκλησιά. Κι έβαλε, λοιπόν, τους υπηρέτες της και της έριξαν τόσο ξύλο, που

την άφησαν σχεδόν μισοπεθαμένη. Αυτοί είναι οι Εβραίοι! Και ύστερα την έκλεισε σε μια πανάθλια φυλακή, καθώς σημειώνει το ιερό Συναξάριο. Και την άφησε εκεί τέσσερεις μέρες νηστική και δεν επέτρεπε σε κανένα να την επισκεφθεί. Την επισκέφθηκε, όμως, Εκείνος που βρίσκεται παντού, ο φιλόανθρωπος Χριστός μας, την αγαπημένη Του Ματρώνα, η οποία υπέστη πληγές και δεινά, για τη δική Του αγάπη και πίστη. Και την έκαμε καλά. Την θεράπευσε τελείως. Κανένα ίχνος δεν υπήρχε. Και όταν πήγαν, λοιπόν, οι υπηρέται να την φέρουν, την βρήκαν να είναι θερα-πευμένη. Και η Εβραία, αντί να θαυμάσει και να ευχαριστήσει τον Θεό της, έστω, τον Θεό της Παλαιάς Διαθήκης, κοντά είμαστε με τους Εβραίους. Άμα ένα σκαλοπάτι δρασκελίσουν, θα μούνε στον Χριστό και στη σωτηρία. Στον Χριστό Εκείνο, τον Οποίο εσταύρωσαν. Κι Αυτός, απ' το ύψος του Σταυρού παρακαλούσε τον Πατέρα Του, να τους συγχω-ρήσει. Και τί; Διατάσσει πάλι να την ραβδίσουν, πιο άγρια, πιο σκληρά και πιο απάνθρωπα. Και την ξανάριξαν στη φυλακή. Τώρα πια η ψυχούλα δεν άντεξε. Αιμορραγούσε συνεχώς. Κι ο Χριστός δεν ήλθε, για να την κάνει καλά. Ήλθε, όμως, για να την πάρει, και να την παραλάβει στην αιώνια ζωή. Την αγαπημένη Του Ματρώνα. Και η κυρία, για να μην έχει, τάχα, ευθύνη, διέταξε τους δικούς της, την πήραν νύχτα και κρυφά, την πήγαν επάνω στο τείχος και την έριξαν κάτω, για να φανεί πως αυτοκτόνησε. Αλλά, άμα κάνομε κάτι, το φορτώνεται η ψυχή μας κι η συνείδησή μας. Και σ' ό,τι μετά και να προβούμε, δεν διαφοροποιείται, αν δεν μετανιώσουμε και δεν αλλάξομε ριζικά. Και δεν ζητήσομε τη συ-χώρηση του Θεού. Γι' αυτό, μη μπορώντας ν' αντέξει το μεγάλο κακό που έκανε στη Ματρώνα, την υπηρέτρια της, —στην ουσία το μεγάλο καλό που έκανε σ' εκείνην, αλλά στον εαυτό της η Εβραία πήρε φορτίο—, πήγε κι αυτή και έριξε τον εαυτό της κάτω από το τείχος. Το κακό, όταν το κάνομε, μας τιμωρεί το ίδιο. Ας προσέχομε. Κι ας μας φυλάει ο Θεός από κάθε κακό, αλλά και από κάθε πονηρό και άτοπο συνάνθρωπό μας.

(Αρχιμ. Ανανίας Κουστένης, Εαρινό Συναξάρι, τ. Α', εκδ. Ακτή, σ. 120-122)